

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๑/๒๕๖๖

วันที่ ๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { ศาลปกครองสงขลา

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ศาลปกครองสงขลาส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางชระรัตน์ เทพสิงห์) ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๖๗/๒๕๖๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

ผู้ฟ้องคดี ฟ้องคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สภามหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองสงขลา กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตตรัง ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการดำเนินโครงการความร่วมมือกับกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในการบริการชุมชน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการเบิกจ่ายงบประมาณคลาดเคลื่อนไปจากความจริงและมีผู้ร้องเรียนว่ามีการทุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและต่อมามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแล้วมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่รอบคอบ ไม่ดูแลเอาใจใส่รักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีไม่อุทธรณ์ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่กระทำการทุจริตในภาครัฐและแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดี จากนั้นมีมติเป็นเอกฉันท์ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีฐานกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ มาตรา ๑๖๑ มาตรา ๑๖๒ และมาตรา ๑๕๗ และตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด (ปัจจุบันเป็นความผิดตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒) และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจ และหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานและเอกสารพร้อมความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้ ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลปกครองสงขลา ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมจนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอาญาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบภาค ๙ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริง

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสงขลา ผู้ฟ้องคดียื่นคำโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติ มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจ แก่หน่วยงานของรัฐมากเกินไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจพิพากษาหรือชี้ขาดตัดสินคดี เช่นอำนาจตุลาการ มีเพียงมติชี้มูลความผิดซึ่งยังฟังไม่ได้เป็นที่ยุติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิด ตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าว แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาซ้ำในมูลคดีเดียวกับที่เคยมีการลงโทษ ทางวินัยถึงที่สุดแล้ว อีกทั้งบทกฎหมายดังกล่าวยังบังคับให้ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาลงโทษตามมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากละเลยไม่ดำเนินการก็ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยหรือกฎหมาย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ดังนั้น การพิจารณาลงโทษทางวินัยซ้ำในมูลกรณีเดียวกับที่เคยมีการลงโทษทางวินัยถึงที่สุดแล้ว มติชี้มูลความผิด ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพเกินสมควรแก่เหตุ บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔

มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ปัจจุบันคือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองสงขลาส่งคำโต้แย้งดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง แต่ประเด็นที่โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ นั้น มาตรา ๔ เป็นบททั่วไปที่วางหลักการคุ้มครองเกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล มิได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ ศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้ จึงมีคำสั่งรับคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาเฉพาะในประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๖ การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

๒. พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๔๐ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีมีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ

ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี

สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาตั้งกล่าวได้กระทำผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน และเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

มาตรา ๔๑ เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๔๐ ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน พิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักการและเหตุผลในการประกาศใช้ว่า “เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายสำคัญ และเร่งด่วนในด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แต่ยังไม่มีส่วนราชการในส่วนของฝ่ายบริหาร ที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตโดยตรง ทำให้รัฐบาลไม่สามารถ กำกับดูแลและผลักดันเพื่อให้การดำเนินการตามนโยบายดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและตรงตาม เป้าหมายที่วางไว้ อีกทั้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งเป็นองค์กรอิสระ ที่มีอำนาจในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตของเจ้าหน้าที่ของรัฐมีภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบ จำนวนมาก สมควรที่จะมีส่วนราชการในฝ่ายบริหารที่รับผิดชอบในการดำเนินการด้านนโยบายดังกล่าว และเป็นศูนย์กลางประสานงานกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมทั้งกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตในฝ่ายบริหารสามารถดำเนินการในลักษณะบูรณาการ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น” ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงมีการตราพระราชบัญญัติโดยกำหนดให้มี คณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นกลไกของฝ่ายบริหารในการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ในภาครัฐ ให้ทำหน้าที่ในการตรวจสอบการทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดำรงตำแหน่งที่ ต่ำกว่าผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้อำนวยการกองลงมา เพื่อแบ่งเบาภารกิจ ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) และบทบัญญัติ

แห่งกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดมาตรการในการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ให้สอดคล้อง และเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวคือ ในกรณีที่ คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีมีมูล ความผิดทางวินัยด้วย ให้ประธานกรรมการ ป.ป.ท. ส่งรายงาน เอกสาร พร้อมทั้งความเห็นไปยัง ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก โดยให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็น ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าวเป็นส่วนของการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยของ หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกกล่าวหา และผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาต้องพิจารณาลงโทษไปตามฐาน ความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง เห็นได้ว่า มาตรการ ดังกล่าวเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับมาตรการที่มีการกำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัย ที่ ๒/๒๕๕๖ ว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาต้องปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามาตรการที่กำหนดในพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ เป็นการลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีซ้ำสองครั้งในการกระทำผิดเพียงครั้งเดียวนั้น เห็นว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. อาศัย อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวได้สอบสวนแล้วมีมติชี้มูลความผิดและส่งรายงาน เอกสาร พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี เพื่อให้พิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกนั้น เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตซึ่งเป็น กฎหมายเฉพาะ มิได้ใช้อำนาจตามกฎหมายที่ว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มาดำเนินการไต่สวนวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกแต่อย่างใด และคณะกรรมการ ป.ป.ท. ก็มีได้ มีอำนาจตามกฎหมายใดที่จะลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีซ้ำได้ การใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าว จึงมิใช่กรณีการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีซ้ำสองครั้งดังที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง อนึ่ง คำสั่งลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น แม้ว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจะมีคำสั่งลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาไปก่อนแล้ว แต่ต่อมา เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วชี้มูลความผิดทางวินัยและส่งรายงาน เอกสาร พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อให้พิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีย่อมมีอำนาจที่จะดำเนินการเพิกถอนคำสั่ง

ลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีที่มีอยู่เดิมแล้วจึงออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีใหม่ตามฐานความผิดที่ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ซ้ำมูลความผิดได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีเช่นนี้ย่อมไม่เป็นการลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้ง สำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้ กระทำเพียงครั้งเดียว นอกจากนั้น มาตราการตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติ มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็เป็นเพียงขั้นตอน ในกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ ของกฎหมายดังกล่าวเท่านั้น การดำเนินการทางวินัยตามมาตราการดังกล่าวจึงมิได้เป็นที่สุด กล่าวคือ แม้ผู้บังคับบัญชาของ ผู้ฟ้องคดีจะมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๑ นั้นแล้ว ผู้ฟ้องคดียังมีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจ ในการกำหนดโทษได้อีก หากผลการอุทธรณ์ไม่เป็นที่พอใจของผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็สามารถใช้สิทธิ ฟ้องคดีต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีเพื่อให้ได้รับความเป็นธรรมต่อไปอีกได้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด จึงเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ เป็นมาตรการทางกฎหมายที่จะทำให้บรรลุความมุ่งหมาย ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐอันเป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะให้สอดคล้องกับ การคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำผิดวินัยได้ และเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจ แก่หน่วยงานของรัฐตามหลักความได้สัดส่วนหรือหลักความพอสมควรแก่เหตุ มิได้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระ หรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมาย ให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖



(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ